

Paasmorgen in de Bergkerk te Den Haag (zondag 17 april 2022)

Lezing: Genesis 1:1-5 (NBV21)

Lezing uit het Evangelie: Lucas 24: 1-11 (NBV21)

Gemeente van Christus, lieve mensen,

er is geen feestdag, waarop we
zoveel halleluja zingen en musiceren
als op de paasmorgen.

Je zou de halleluja's eens kunnen tellen in lied 635,
dat lied over Noach en de dieren,
we zongen het ná de Genesislezing,
over de merel en de mees, de duif en de nachtegaal,
en ook de mussen, die allemaal halleluja tsjilpen...

En met al die halleluja's danst het licht van de Paasmorgen ons leven binnen.

En dan valt op dat
in de lezing van het paasevangelie van deze dag,
Lucas 24,
de toon zo heel anders is.

Daar ontmoeten we geen springende, dansende,
halleluja-zingende, swingende mensen.

In de evangelielezing
worden andere tonen aangeslagen en
klinken andere woorden.

We horen van:

niet vinden, van radeloosheid, diep geschokt zijn, door schrik bevangen,
het gezicht naar beneden, het hoofd gebogen, naar de grond.

De vrouwen weten zich geen raad, ze zijn – staat er min of meer letterlijk –
de weg kwijt.

Lucas vertelt zijn evangelie
in de vorm van een reisverhaal,
Jezus en zijn leerlingen op reis,
zoals ons leven een reis is.
En hier lijkt de reis doodgelopen.
Vastgelopen.

Zoekend komt een groepje vrouwen
het verhaal binnen.

Namen worden
pas in tweede instantie
genoemd: Maria uit Magdala en Johanna en Maria van Jakobus.

De evangelist Lucas vertelt in het hoofdstuk ervoor
dat deze vrouwen vanaf het begin
met Jezus opgetrokken zijn,
meegereisd vanaf Galilea,
en tot op het laatst, onder het kruis, aanwezig waren.

Ze hebben alles zien gebeuren.

Ze waren erbij.

Met eigen ogen zagen ze het.

Kind van zijn tijd vergeet Lucas om ze écht leerlingen te noemen,
dat predicaat bewaart hij voor de twaalf mannen,
maar ze zijn het toch, die vrouwen:
leerlingen - volgelingen vanaf het eerste uur.

En ook nu, als de sabbat, de dag van rust, voorbij is,
maar hoeveel rust zal die dag hen dit keer gegeven hebben,
zijn ze er.

Ze zoeken hun Heer om zijn lichaam te verzorgen,
met olie en geurige kruiden,
om het te zalven.

Een daad van genegenheid, vol toewijding.

Met deze liefdevolle inspanningen
willen ze hem de laatste
eer bewijzen.

Ik moet denken aan beelden van de afgelopen weken,
aan graven in Oekraïne,
een kruis erop, een paar bloemen.

Het ritueel van de vrouwen
is een eerbetoon,

maar misschien is het ook wel een daad van protest.

Ze nemen kruiden mee, in het Grieks staat er dan 'aromata',
je hoort daar het woord aroma in, welriekend,
een andere geur dan de dood.

Misschien willen ze zo wel protesteren
tegen zijn gewelddadige gruwelijke dood en tegen
zoveel gewelddadige gruwelijke dood.

Ze zoeken Jezus, maar ze vinden hem niet.

En dat doet ineens denken aan een
heel ander verhaal uit het Lucasevangelie,
waarin Jezus ook zoek is.

Ik bedoel dan het verhaal over de twaalfjarige Jezus,
met zijn moeder en vader meegegaan op pelgrimstocht,
naar Jeruzalem, naar de tempel,
om het paasfeest te vieren.

Na afloop van het feest gaan ze naar huis,
al die pelgrims samen, en ineens zijn
zijn vader en zijn moeder
Jezus kwijt.

En ze zoeken hem
overal

met angst in hun hart.

Drie dagen zoeken ze hem,
staat er uitdrukkelijk,
onder hun verwanten en bekenden.

Om hem uiteindelijk ergens anders te vinden:
in de tempel, het huis van zijn Vader.

'Wisten jullie dan niet dat ik hier moet zijn?',
is zijn reactie op de verwarring van zijn ouders.

'Wisten jullie niet dat ik moet zijn
in de dingen van mijn Vader?'

Waarom zochten jullie mij? Waar zoeken jullie mij?’
Een vraag die bij zijn moeder in haar hart bleef rondzingen,
een vraag die ze bewaarde en die ook bij jou als lezer blijft resoneren.

Om vervolgens te ontdekken dat de vraag,
die de twee lichte gestalten in het graf stellen aan de vrouwen,
rijmt op die vraag van Jezus aan zijn ouders.
Die twee lichtgestalten
zeggen het zo:
‘Waarom zoeken jullie de Levende bij de doden?’
Alsof ze willen zeggen:
jullie zoeken Jezus op de verkeerde plek.
Zoals zijn ouders – in dat verhaal waarin ze hem kwijt zijn –
hem zoeken bij verwanten en familie, in het bekende en het vertrouwde.
Maar daar is hij niet.
Hij is elders. En altijd anders dan je dacht. Je vooruit.
Hij is niet in het graf,
alsof zijn missie mislukt is, zijn leven een fiasco,
op niets uitgelopen, alles wat hij begon over en uit, voorbij en dood.

Niet in het graf van voorbij is hij.
Hij danst voor jullie uit.
De twee lichtgestalten wijzen op het leven van elke dag
en op de toekomst
als plek om hem te zoeken en te vinden.

En weet je nog hoe hij sprak over
verraad, uitgeleverd worden, dood, kruis en opstaan?
De lichtgestalten in het graf
herinneren de vrouwen aan hoe Jezus
sprak over zijn weg,
over zijn reis.
Als een weg door de diepte.
Een weg waarin hij het lijden van mensen
niet uit de weg ging.
Een weg van diepe solidariteit.
Een weg waarop hij mensen heelde en bij de hand nam.
Met mensen aan tafel ging, met vriend en vijand.
Een weg van samen, met ons, voor ons.
En dat is de weg naar het leven.

En zo begint het licht van de paasmorgen hen te dagen.

Ze gingen bij het ochtendgloren naar het graf lazen we.
Letterlijk staat daar zoiets als
diep in de morgen.
Niet alleen nacht en duisternis hebben diepte.
Ook de morgen kan een onvoorstelbaar
nieuwe diepte hebben.
Die we alleen maar ontdekken
door te gaan. Samen.
Halleluja.
Amen.